

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 245/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. mája 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť COOP Jednota Trstená, spotrebné družstvo, Hattalova 100, Trstená, zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Polákom, Advokátska kancelária, Radlinského 1718, Dolný Kubín, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť COOP Jednota Trstená, spotrebné družstvo, o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. novembra 2013 doručená sťažnosť COOP Jednota Trstená, spotrebné družstvo, Hattalova 100, Trstená (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 a žiada vydať tento nález:

„1. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžr 100/2012 zo dňa 17. 06. 2013 bolo porušené základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde, základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve domáhať sa súdnej ochrany proti nezákonným rozhodnutiam a postupom orgánov verejnej moci, základné právo sťažovateľa podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, spočívajúce v práve sťažovateľa na predvídateľnosť súdnych rozhodnutí a základné právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, spočívajúce v práve na spravodlivé súdne konanie.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 10 Sžr 100/2012 zo dňa 17. 06. 2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

3. Zároveň sťažovateľ žiada priznať náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 331,12 € a túto poukázať jeho právnenému zástupcovi na účet vedený v...

Ako vyplýva zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh, sťažovateľ bol ako navrhovateľ v 1. rade účastníkom konania vedeného pred Krajským súdom v Žiline (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 22 Sp 5/2011 o opravnom prostriedku podanom sťažovateľom a o opravnom prostriedku podanom Ž., poľnohospodárske družstvo (ďalej aj

„navrhovateľ v 2. rade“) proti rozhodnutiu Správy katastra T. (ďalej len „správa katastra“) č. V 1204/2003 z 13. augusta 2010, ktorým správa katastra zamietla návrh na povolenie vkladu kúpnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom ako kupujúcim a Ž., poľnohospodárske družstvo, ako predávajúcim, ktorej predmetom bola nehnuteľnosť vedená v PK ..., a to časti pkn. parc. č... , ktorú podľa priloženého GP č... vyhotoveného J. D. tvoria diely č. o výmere 918 m², č. o výmere 39 m² a č. o výmere 43 m² C-KN parcely č. ... zastavané plochy a nádvoría o výmere 1000 m² a ktorá rozdelením podľa č... GP vyhotoveného J. D. je zameraná ako C-KN parc. č... zastavané plochy a nádvoría o výmere 319 m², C-KN parc. č... zastavané plochy a nádvoría o výmere 147 m² a C-KN parc. č... zastavané plochy a nádvoría o výmere 534 m². Odporcom v konaní vedenom pred krajským súdom pod sp. zn. 22 Sp 5/2011 bola správa katastra a konanie bolo vedené za účasti 1. Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo a 2. J. G., ktorým priznala správa katastra postavenie účastníkov konania.

Ako vyplýva z rozhodnutia č. V 1204/2003 z 13. augusta 2010, správa katastra bola toho názoru, že Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo je zapísané ako výlučný vlastník C-KN parc. č... zapísanej na LV..., ku dňu vydania rozhodnutia o zamietnutí návrhu na povolenie vkladu nedošlo k spochybneniu hodnovernosti zápisu na LV, a preto nebolo preukázané oprávnenie navrhovateľa v 2. rade túto nehnuteľnosť prevádzať sťažovateľovi.

Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ opravný prostriedok, ktorý odôvodnil tým, že zápis Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo ako výlučného vlastníka C-KN parc. č... na LV... je nezákonný, bol vykonaný v roku 2003 záznamom, ktorý nemá konštitutívne účinky. Zápis bol spochybnený ešte v roku 2007 žalobou sťažovateľa o určenie, že Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo nie je vlastníkom C-KN parc. č..., podanou Okresnému súdu Námestovo, kde je vec vedená pod sp. zn. 5 C 87/2008 a dosiaľ o žalobe nebolo právoplatne rozhodnuté. Hoci je vlastníctvo Urbárskych spolumajiteľov, pozemkové spoločenstvo C-KN parc. č... sporné, správa katastra z neho vychádzala bez toho, aby sa zaoberala tým, či tento subjekt je skutočne vlastníkom tejto nehnuteľnosti. Sťažovateľ poukázal aj na to, že táto nehnuteľnosť nie je predmetom vydania v reštitučnom konaní, ale iba predmetom náhrady (je totiž zastavaná stavbou vo vlastníctve sťažovateľa), čo uviedol aj Obvodný pozemkový úrad v Námestove v potvrdení z 5. mája

2006. Ž., poľnohospodárske družstvo je vlastníkom nehnuteľnosti, ktorú nadobudol od svojho právneho predchodcu JRD T., (ten ju nadobudol v súlade so zákonom Slovenskej národnej rady č. 81/1949 Zb. o úprave právnych pomerov pasienkového majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných právnych útvarov v znení neskorších predpisov). Navyše Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo nemôžu svoje vlastnícke právo odvodzovať od vlastníckeho práva svojich jednotlivých členov – oprávnených osôb, a preto tento subjekt nemá žiaden titul nadobudnutia vlastníctva.

Krajský súd rozsudkom č. k. 22 Sp 5/2011-112 z 13. apríla 2012 rozhodnutie správy katastra č. V 1204/2003 z 13. augusta 2010 potvrdil a zaviazal sťažovateľa a navrhovateľa v 2. rade spoločne a nerozdielne nahradiť trovy konania Urbárskym spolumajiteľom, pozemkové spoločenstvo. Konštatoval, že napadnuté rozhodnutie správy katastra je vecne správne, avšak s jeho dôvodmi sa nestotožnil. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo bolo na LV... vpísané bez toho, aby disponovalo právnym titulom na zápis. Z výpisu z PK vložky vyplýva, že ako vlastníci boli zapísaní jednotliví bývalí urbarialisti (ktorými bol aj uplatnený reštitučný nárok), a teda zápis Urbárskych spolumajiteľov, pozemkového spoločenstva je spochybnený a nemožno naň ako na hodnoverný údaj prihliadať. Krajský súd mal za preukázané, že k PK parc. č..., z ktorej bola vytvorená C-KN parc. č..., bol uplatnený reštitučný nárok (voči povinnej osobe Ž., poľnohospodárske družstvo), o ktorom nebolo dosiaľ právoplatne rozhodnuté (neexistuje žiadne právoplatné rozhodnutie vydané v reštitučnom konaní, ktoré by sa týkalo predmetu konania). S poukazom na § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení účinnom k 13. augustu 2010 (ďalej len „zákon o pôde“), podľa ktorého povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania opravenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho hospodára, odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného a také právne úkony sú neplatné, dospel krajský súd k záveru, že Ž., poľnohospodárske družstvo do právoplatného skončenia reštitučného konania nemôže s nehnuteľnosťou, ktorá bola predmetom prevodu podľa zmluvy uzatvorenej so sťažovateľom, disponovať, teda nie je oprávnený ako prevodca nakladať s nehnuteľnosťou v zmysle § 31 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri

nehnutelností o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov (ďalej len „katastrálny zákon“) a kúpna zmluva predložená správe katastra je súčasne v rozpore so zákonom. Preto správa katastra rozhodla vecne správne, keď návrh na povolenie vkladu podľa absolútne neplatnej zmluvy zamietla.

Proti rozsudku krajského súdu podal odvolanie sťažovateľ aj Ž., poľnohospodárske družstvo. Sťažovateľ argumentoval tým, že zákaz nakladania s nehnuteľnosťou v reštitučnom konaní sa nevzťahuje na tie nehnuteľnosti, ktoré nemožno vydať [§ 11 ods. 1 písm. d) zákona o pôde], a teda sa nevzťahuje ani na prevádzanú nehnuteľnosť, ktorá bola zastavaná, keďže charakter stavby bráni jej poľnohospodárskemu alebo lesnému využitiu (čo potvrdil aj Obvodný pozemkový úrad v Námestove v potvrdení z 5. mája 2006). Pokiaľ krajský súd dospel k záveru, že niet rozhodnutia v reštitučnom konaní, ktorého predmetom by bol aj predmet zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a navrhovateľom v 2. rade, nesprávne vyhodnotil rozhodnutie Pozemkového úradu Dolný Kubín č. ROK 194-1-B1/1995 z 24. januára 1995, ktoré je právoplatné dňom 27. februára 1995 a týka sa PK parc. č..., čo potvrdil aj Obvodný pozemkový úrad v Námestove na dožiadanie súdu. Obvodný pozemkový úrad Námestovo vychádzal z toho, že o uplatnenom nároku oprávnených osôb už bolo rozhodnuté a vo veci ďalej nekoná. Pokiaľ za tejto situácie dospel krajský súd aj k záveru, podľa ktorého zápis Urbárskych spolumajiteľov, pozemkové spoločenstvo na LV... je spochybnený a nemožno naň ako na hodnoverný údaj prihliadať a naopak, právny predchodca Ž. poľnohospodárske družstvo vlastnícke právo riadne nadobudlo, jeho rozhodnutie neobstojí. Obdobne argumentoval v odvolaní aj navrhovateľ v 2. rade, ktorý zdôraznil aj to, že rozhodnutie Pozemkového úradu Dolný Kubín č. ROK 194-1-B1/1995 z 24. januára 1995 nemohlo byť zrušené rozhodnutím Krajského úradu v Žiline č. 97/11498/150-15C z 23. decembra 1997 v spojení s rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 598/98-430/2 z 5. februára 1998 (a preto je naďalej právoplatné), keďže právomoc zrušiť ho patrí iba súdu v správnom súdnictve (k čomu však nikdy nedošlo). Rozhodnutia Krajského úradu v Žiline č. 97/11498/150-15C z 23. decembra 1997 a Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 598/98-430/2 z 5. februára 1998 sú v dôsledku prekročenia zákonnej právomoci nulitné.

O odvolaniach sťažovateľa a navrhovateľa v 2. rade rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 tak, že rozsudok krajského súdu č. k. 22 Sp 5/2011-112 z 13. apríla 2012 ako vecne správny potvrdil a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 nadobudol právoplatnosť 27. septembra 2013.

Sťažovateľ sťažnosť na porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy a na porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru smerujúcu proti rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 odôvodnil jednak tým, že toto rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, keď nedáva presvedčivú a jasnú odpoveď na podstatné otázky, ktoré sťažovateľ nastolil v odvolaní, a jednak tým, že najvyšší súd použil formalistický výklad dotknutých ustanovení právnych noriem, a tým poprel ich účel a zmysel. Sťažovateľ považuje za nesprávny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého Ž., poľnohospodárske družstvo nemohol disponovať pre prebiehajúce reštitučné konanie s predmetom kúpnej zmluvy. Najvyšší súd nevzal do úvahy vyjadrenie orgánu, ktorý má rozhodovať o reštitučných nárokoch, a jeho záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Jeho rozhodnutie navyše odporuje požiadavke predvídateľnosti postupu súdu; napadnutý rozsudok, ktorý bol vydaný po desiatich rokoch od uzatvorenia kúpnej zmluvy, popiera i princíp právnej istoty. Orgán rozhodujúci o reštitučnom nároku rozhodol o spornej parcele č. z PK č. rozhodnutím č. ROK 194-1-B1/1995 z 24. januára 1995 a túto skutočnosť aj oznámil konajúcemu súdu (vo vyjadrení z 15. mája 2011). Zároveň v rovnakom prípise súdu potvrdil aj to, že uvedený pozemok nebolo možné vydať, pretože po prechode do vlastníctva JRD bol zastavaný, čo pre vydanie predstavuje zákonnú prekážku. Ak orgán konajúci o reštitučnom nároku sám dospeje k takémuto záveru, nemôže obstať opačný názor vyslovený v rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013, ktorý je navyše rozhodnutím vydaným v reštitučnom konaní viazaný. Postup najvyššieho súdu tak odporuje aj požiadavke zákazu denegatio iustitiae. Ž., poľnohospodárske družstvo tak s ohľadom na záver orgánu rozhodujúceho o reštitučnom

nároku s predmetom kúpnej zmluvy môže nakladať, pretože sám tento orgán uvádza, že žiadne reštitučné konanie nevedie, avšak krajský súd i najvyšší súd zastávajú opačný názor.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi

označeným postupom tohto orgánu a základným právom, ktorého porušenie sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05 a IV. ÚS 288/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Podľa čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo.

Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podstatou sťažnosti sťažovateľa na porušenie týchto jeho základných práv rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 je jeho presvedčenie o nesprávnosti právneho posúdenia veci najvyšším súdom a nedostatočné odôvodnenie jeho rozhodnutia.

Najvyšší súd rozsudok sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 odôvodnil takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal rozsudok krajského súdu, rozhodnutie odporcu ako aj konanie, ktoré jeho

vydaniu predchádzalo, pričom napadnuté rozhodnutie odporcu skúmal najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľov A a B uvedenými v opravnom prostriedku a či z takto vymedzeného rozsahu správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu a po zistení, že odvolania boli podané oprávnenými osobami v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O. s. p.) a ide o rozsudok, proti ktorému je podanie odvolania prípustné (§ 202 v spojení s § 250s O. s. p.) vec prejednal, pričom senát odvolacieho súdu jednomyselne dospel k záveru, že odvolaniam nemožno priznať úspech. Preto napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 O. s. p. s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 17. júla 2013 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis odporcu, mal za preukázané, že odporca rozhodnutím č. V 1204/2003 zo dňa 13. augusta 2010 zamietol návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností vo veci účastníkov kúpnej zmluvy Ž., poľnohospodárske družstvo ako predávajúcim a COOP Jednota Trstená, spotrebné družstvo, ako kupujúcim, týkajúcej sa prevodu časti pozemnoknižnej parcely č., evidovanej v pozemnoknižnom protokole pod č. pre k. ú. T., ktorá podľa priloženého geometrického plánu č. vyhotoveného J. D., tvorí parcely č. o výmere 918 m², č. o výmere 39 m² a č. o výmere 43 m² parcely c. o výmere 1000 m² a ktorá rozdelením podľa geometrického plánu č., vyhotoveného J. D. je zameraná ako p. č. o výmere 319 m², p. č. o výmere 147 m² a p. č. o výmere 534 m² a to v zmysle § 312 ods. 3 Katastrálneho zákona v znení účinnom do 31. augusta 2009.

Správa katastra T. vykonala rozsiahle dokazovanie v rámci ktorého preskúmala predloženú kúpnu zmluvu uzavretú medzi vyššie citovanými účastníkmi konania, preskúmala predložené dôkazy. Uviedla, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia pôvodná KN p. č. o výmere 1000 m² bola zapísaná v prospech Urbárskych spolumajiteľov, pozemkové spoločenstvo T. v pomere 1/1-ina. Vlastnícke právo k pozemku bolo zapísané v prospech subjektu Urbárski spolumajitelia, pozemkové spoločenstvo T. záznamom č... na základe nájomnej zmluvy, ktorej návrh na zápis bol podaný dňa 13. augusta 2003 (pôvodný zápis bol zapísaný na LV...).

Ako uviedla v odôvodnení svojho rozhodnutia č. V 1204/2003 zo dňa 13. augusta 2010 Správa katastra vychádzala z platných údajov katastra nehnuteľností, v konkrétnom prípade z údajov na LV..., nakoľko ku dňu vydania rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vklad nedošlo k spochybneniu hodnovernosti údajov LV... Oprávnenie predávajúceho prevádzať nehnuteľnosti, ktoré sú predmetom kúpnej zmluvy nebolo preukázané v zmysle § 31 ods. 1 Katastrálneho zákona a preto správa katastra návrh na vklad vlastníckeho práva zamietla. Spor ohľadne oprávnenia nakladať s pozemkom CKN p. č. môže vyriešiť súd v občianskom súdnom konaní na základe určovacej žaloby.

Podľa § 219 ods. 1 O. s. p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia zákona ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ustanovenie 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 a § 246 ods. 1 O. s. p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v celom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí sa len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia.

Z vykonaných dôkazov je nepochybné, že vo vzťahu k pozemnoknižnej p. č. zapísanej v protokole , k. ú. T., ktorá bola predmetom návrhu na vklad kúpnopredajnej zmluvy, vo vzťahu ku ktorej bol návrh na vklad vlastníckeho práva zamietnutý, ktoré rozhodnutie je predmetom prieskumu pred súdom, vyplynulo, že vo vzťahu k tomuto PKN pozemku prebiehali viaceré reštitučné konania.

Rozhodnutím Pozemkového úradu Dolný Kubín č. k. ROK 194-1-A1/1995 zo dňa 24. januára 1995 pozemkový úrad schválil dohodu o vydaní nehnuteľností zo dňa 8. júna 1993 a 21. februára 1992 medzi podielníkmi spoločnosti Urbárskych spolumajiteľov T. a Poľnohospodárskym družstvom T. a Odštepným závodom Námestovo, podľa ktorej sa vydávajú oprávneným osobám zo zákonného dôvodu podľa § 6 ods. 1 písm. d) zákona č. 229/1991 Zb. nehnuteľnosti, ktoré sú uvedené vo výroku. Čo sa týka parcely č. v Protokole 1, tato sa v rozhodnutí nenachádza. Rovnako o tejto parcele nebolo rozhodované v rozhodnutí OÚ T., odbor OPLH č. 98/00946-017 zo dňa 12. júna 1998, potvrdené rozsudok KS v Žiline č. k. 10 S 78/2001 zo dňa 14. decembra 2001, ani v rozhodnutí Pozemkového úradu Dolný Kubín č. k. ROK 194-1-C1/1995 zo dňa 24. januára 1995.

Čo sa týka námietok odvolateľa – navrhovateľa A týkajúcich sa otázky právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia č. ROK 194-1-B1/1995 zo dňa 24. januára 1995, právoplatného dňa 27. februára 1995, tak v danom prípade podľa názoru odvolacieho súdu sa bolo potrebné vyjadriť, resp. zaujať právny názor k rozhodnutiu Pozemkového úradu Dolný Kubín č. 194-1-B1/1995 zo dňa 24. januára 1995 a to najmä vo vzťahu, či toto rozhodnutie ostalo právoplatné a vykonateľné alebo či toto rozhodnutie bolo zrušené v rámci mimo odvolacieho konania. Zároveň z predloženého rozhodnutia č. ROK 194-1-B1/1995 zo dňa 24. januára vyplýva, že vo výroku tohto rozhodnutia sa PK p. č. nenachádza.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 222/1996 Z. z. (platného v čase rozhodovania Krajského úradu Žilina – dňa 23. decembra 1997 vo vzťahu k rozhodovaniu pozemkového úradu Dolný Kubín č. ROK-1-B1/1995 zo dňa 24. januára 1995) krajský úrad vykonáva štátnu správu na jednotlivých úsekoch podľa prílohy podľa tohto zákona, alebo ak to ustanoví osobitný zákon.

Podľa § 6 ods. 2 zák. č. 222/1996 Z. z. Krajský úrad plní ďalej tieto úlohy a) vykonáva v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni konajú okresné úrady.

Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 222/1996 Z. z. ministerstvá, do ktorých pôsobnosti patria úseky štátnej správy vykonávanej krajskými a okresnými úradmi a) riadia výkon štátnej správy vykonávanej krajskými úradmi a okresnými úradmi na jednotlivých úsekoch

štátnej správy vydávaním všeobecne záväzných právnych predpisov, smerníc a pokynov, zjednocovaním postupu pri ich používaní, vypracovaním koncepcie rozvoja úseku štátnej správy a preskúvaním rozhodnutí podľa osobitného predpisu a kontrolujú tento výkon.

Podľa § 12 písm. e) zák. č. 222/1996 Z. z. zrušujú sa pozemkové úrady.

Podľa § 13 ods. 1 zák. č. 222/1996 Z. z. pôsobnosť orgánov miestnej štátnej správy uvedených v § 122 vymedzená zákonmi a inými právnymi predpismi prechádza dňom účinnosti tohto zákona na okresný úrad, ak ju tento zákon v prílohe nezveruje krajskému úradu.

Podľa § 65 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správnomu orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu správy jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 67 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. účinného do 31. decembra 2003 rozhodnutie, ktorým sa účastníkovi konania dal súhlas na občianskoprávny alebo pracovnoprávny úkon, alebo ktorým sa rozhodlo vo veci osobného stavu občana, nemožno mimo odvolacieho konania zrušiť, ak účastník konania nadobudol práva dobromyseľne.

Podľa § 67 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. účinného do 31. decembra 2003 ak sa podľa platných právnych predpisov podal návrh na preskúmanie správneho rozhodnutia súdom, nemôže správny orgán toto rozhodnutie mimo odvolacieho konania zrušiť alebo zmeniť, okrem toho ak by plne vyhovel všetkým účastníkom konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti udáva, že predmetné rozhodnutie – rozhodnutie Pozemkového úradu Dolný Kubín č. ROK-1-B1/1995 zo dňa 24. januára 1995 bolo v rámci konania podľa §§ 65-68 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania zrušené rozhodnutím Krajského úradu Žilina, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. j. 97/11498/150-15 zo dňa 23. decembra 2007, ktoré bolo potvrdené rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva SR č. 598/98-430/2 zo dňa 5. februára 1998, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 11. februára 1998. Tieto dve rozhodnutia nie je možné považovať za nulitné akty (vydané mimo kompetencie, resp. právomoci daných správnych orgánov), ako to uvádzajú odvolatelia vo svojich odvolaniach.

V danom prípade je nesporné, že podľa zákona č. 222/1996 Z. z. boli s účinnosťou ku dňu 24. júlu 1996 zrušené pozemkové úrady (teda ja Pozemkový úrad Dolný Kubín), pričom podľa § 12 a § 13 predmetného zákona pôsobnosť orgánov uvedených v § 12 vymedzená zákonmi a inými právnymi predpismi prešla dňom účinnosti tohto zákona na okresný úrad, ak ju tento v prílohe nezveruje krajskému úradu. Podľa § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 222/1996 Z. z. krajský úrad vykonáva štátnu správu na jednotlivých úsekoch podľa prílohy tohto zákona alebo ak tak ustanoví zákon. Krajský úrad plní ďalej úlohy: vykonáva v druhom stupni štátnu správu vo veciach, v ktorých v správnom konaní v prvom stupni konajú okresné úrady alebo obce, ak osobitný zákon neustanovuje inak. Následne v rámci svojej kompetencie v zmysle § 11 ods. 2 zák. č. 222/1996 Zb.. MP SR rozhodnutie KU Žilina potvrdilo.

V danom prípade teda odvolací súd vyslovil názor, že bolo v plnej právomoci rozhodovať v rámci mimo odvolacieho konania (§ 65-68 zákona č. 71/1967 Zb., Správneho poriadku, a to vo vzťahu k príslušnému reštitučnému rozhodnutiu (rozhodnutie Pozemkového úradu Dolný Kubín č. 194-I-B1/1995 zo dňa 24. januára 1995), a to Krajským úradom Žilina, odborom pozemkovým, poľnohospodárstva a lesného a vodného hospodárstva s poukazom na ust. 65 ods. 1 Správneho poriadku, nakoľko tento bol nadriadeným orgánom vo vzťahu k okresnému úradu, odboru pozemkovému, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, na ktorý prešli kompetencie v zmysle § 13 zákona č. 222/1996 Z. z. z Pozemkového úradu Dolný Kubín. Nebolo sporné, že proti rozhodnutiu Pozemkového úradu Dolný Kubín č. ROK 194-I-B1/1995 nebol podaný opravný prostriedok. T. j. podľa názoru odvolacieho súdu v danom prípade bolo v plnej kompetencii Krajského úradu v Žiline a následne aj Ministerstva pôdohospodárstva SR rozhodovať v rámci mimo odvolacieho konania podľa § 65 a nasl. Správneho poriadku, nakoľko je nepochybné, že na konanie podľa reštitučného zákona (zákona č. 229/1991 Zb.) sa vzťahuje Správny poriadok, generálne s výnimkou podávania opravných prostriedkov proti rozhodnutiam obvodných pozemkových úradov podľa § 9 ods. 6 predmetného zákona.

Ďalej odvolací súd udáva, že keďže neexistuje právoplatné reštitučné rozhodnutie vo vzťahu k pozemku, ktorý je predmetom kúpnej zmluvy na ktorý bol uplatnený reštitučný nárok, odporca rozhodol správne, ak návrh na vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností zamietol. Podľa názoru odvolacieho súdu povinná osoba, resp. predávajúci

nemohol platne previesť predmetný pozemok na kupujúceho s poukazom a ust. § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb., ktorý hovorí o blokácii pozemkov, na ktoré je uplatnený reštitučný nárok. Predmetný prevod je tak v zmysle uvedeného ustanovenia absolútne neplatným právnym úkonom, na ktorú neplatnosť odporca aj súd musia prihliadať ex off.

Odvolaací súd pochybenie v konaní správneho orgánu ako i súdu prvého stupňa nezistil. Odvolacie dôvody neboli takého charakteru, že by mohli spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku Krajského súdu.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. v spojení s § 250ja ods. 3 O. s. p. potvrdil ako vecne správny.“

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd s poukazom na obsah citovaného odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu dospel vo vzťahu k tvrdeniam sťažovateľa o tom, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, k záveru, že táto argumentácia v sťažnosti sťažovateľa neobstojí. Najvyšší súd zrozumiteľne vysvetlil, ako dospel k záveru o tom, že rozhodnutie Pozemkového úradu Dolný Kubín č. ROK 194-1-B1/1995 z 24. januára 1995 nemožno považovať za právoplatné, a z akých dôvodov rozhodnutie Krajského úradu v Žiline č. 97/11498/150-15C z 23. decembra 1997 v spojení s rozhodnutím Ministerstva pôdohospodárstva Slovenskej republiky č. 598/98-430/2 z 5. februára 1998 nemožno považovať za nulitné. Najvyšší súd dal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne

a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ vo veci nastolil. Na tom nič nemení ani skutočnosť, že takto čiastočne urobil odkazom na dôvody uvedené v rozhodnutí prvostupňového súdu (§ 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Sťažovateľ vo vzťahu k rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 ďalej tvrdil, že tento je založený na nesprávnej aplikácii ustanovenia § 5 ods. 3 zákona o pôde a § 31 ods. 1 katastrálneho zákona. Podľa presvedčenia sťažovateľa je potrebné tieto ustanovenia vykladať tak, že prebiehajúce reštitučné konanie nebráni nakladaniu s nehnuteľnosťou, ktorá je predmetom reštitúcie, ak je zrejmé, že nehnuteľnosť nemožno vydať [v tomto prípade z dôvodu, že bola zastavaná – § 11 ods. 1 písm. d) zákona o pôde].

Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Podľa § 5 ods. 3 prvej a druhej vety zákona o pôde povinná osoba je povinná s nehnuteľnosťami až do ich vydania oprávnenej osobe nakladať so starostlivosťou riadneho

hospodára, odo dňa účinnosti tohto zákona nemôže tieto veci, ich súčasti a príslušenstvo previesť do vlastníctva iného. Také právne úkony sú neplatné.

Podľa § 31 ods. 1 katastrálneho zákona správa katastra preskúma zmluvu z hľadiska, či obsahuje podstatné náležitosti zmluvy, či je úkon urobený v predpísanej forme, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou, či sú prejavy vôle dostatočne určité a zrozumiteľné, či zmluvná voľnosť alebo právo nakladať s nehnuteľnosťou nie sú obmedzené, či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom. Pri rozhodovaní o vklade prihliada správa katastra aj na skutkové a právne skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na povolenie vkladu.

Zmyslom § 5 ods. 3 zákona o pôde (tzv. blokačného ustanovenia) je ochrana oprávnenej osoby pred nakladaním s predmetom reštitúcie povinnou osobou, ktorým by mohol byť zmarený účel reštitučného konania. Toto ustanovenie výslovne zakazuje povinnej osobe odo dňa účinnosti zákona veci, ich súčasti a príslušenstvo (na ktoré bol uplatnený reštitučný nárok) previesť do vlastníctva iného, a to pod sankciou absolútnej neplatnosti. O tom, či predmet reštitúcie bude vydaný oprávnenej osobe, rozhoduje správny orgán rozhodnutím a túto otázku možno považovať za vyriešenú až dňom právoplatnosti takéhoto rozhodnutia. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ bol k nehnuteľnosti riadne uplatnený reštitučný nárok, iba úvaha povinnej osoby o tom, či pre vydanie nehnuteľnosti sú alebo nie sú splnené zákonné podmienky, nemôže zakladať jej oprávnenie s nehnuteľnosťou ako s predmetom právnych vzťahov disponovať. Až do právoplatného rozhodnutia správneho orgánu teda s nehnuteľnosťou nemožno disponovať a správa katastra nemôže k nej ani povoliť vklad vlastníckeho práva, pretože predloženú zmluvu je povinná preskúmať okrem iného aj z hľadiska, či je prevodca oprávnený nakladať s nehnuteľnosťou a či zmluva neodporuje zákonu, či zákon neobchádza a či sa neprieči dobrým mravom.

Iba to, že sťažovateľ sa s týmto názorom najvyššieho súdu vyjadreným v napadnutom rozsudku nestotožňuje, ešte nemôže zakladať splnenie podmienok prijateľnosti jeho sťažnosti.

Za tejto situácie považuje ústavný súd za vylúčené, aby rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžr 100/2012 zo 17. júna 2013 mohlo dôjsť k porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy alebo práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. mája 2014